

Thuiszorg kan de bouw inspireren

De situatie in de bouw is vergelijkbaar met die in de thuiszorg. Ook daar worden taken opgesplitst in kleine taken, aldus Paula Veltink en Ben Fruytier.

De aanwezigheid van veel tijdelijk ingehuurd arbeidskrachten die kleine, gefragmenteerde deeltaken uitvoeren op die momenten dat het nodig is, is al decennia een normaal verschijnsel in de bouw. Het zorgt voor veel flexibiliteit, maar de keerzijde is de noodzaak van voortdurende afstemming met veel faalkosten en lage kwaliteit als gevolg. Deze problemen worden steeds schrijnender nu de – wat Vrijhoef noemt – ‘herhalingsgraad’ in de bouw steeds lager wordt en aannemer, ontwerper en klanten steeds meer met elkaar moeten overleggen. Dat vraagt om een organisatie van het werk die haaks staat op de al zo lang bestaande taakfragmentatie. De situatie in de bouw is vergelijkbaar met die in de thuiszorg. Ook daar werden zorgtaken opgesplitst

in kleine deeltaakjes die door afzonderlijke zorgverleners werden uitgevoerd. Het leek efficiënt, maar het effect was een massaal geklaag over de zorgkwaliteit en veel meer kosten door dure afstemmingsproblemen. De terugkeer van de traditionele, breed inzetbare wijkverpleegkundige blijkt de oplossing. De afstemmingsbehoefte is exponentieel minder en de zorgkwaliteit stukken beter, zonder dat het een cent extra kost. Integendeel, het is goedkoper. Kan dit de bouw inspireren? Wellicht is de traditioneel breed opgeleide “timmerman” degene die de uitdagingen op de toekomstige bouwplaats het hoofd kan bieden. De wijkverpleegkundige logt met haar smartphone in op het logistieke systeem van haar werkgever

om iets te regelen met de huisartsenpost. Zou de timmerman niet dezelfde speelruimte kunnen krijgen om snel en efficiënt werkuitvoering en -regeling te koppelen? Of, met andere woorden, zou het niet zinvol zijn om de regelruimte meer op de bouwplaats te leggen dan op kantoor? Op grond van de verhalen uit de bouwsector vermoeden wij van wel. De economie en de politieke keuzes helpen de bouw momenteel niet. Toch moet de sector niet in de wachtstand gaan staan en keuzes maken. De opleidingen, bedrijven en sociale partners in de bouw hebben de kans om jongeren en anderen aantrekkelijker werk en een beter loopbaanperspectief te bieden voor dezelfde of zelfs minder kosten en met een betere productkwaliteit en hogere flexibiliteit.

De sector moet niet in de wachtstand gaan staan

Paula Veltink
Docent-onderzoeker human resource management & Kenniscentrum Sociale Innovatie, Hogeschool Utrecht
Ben Fruytier
Lector organisatieconfiguraties en arbeidsrelaties, Hogeschool Utrecht